

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou, v právní věci žalobce **T. K.**, bytem Z.-M., J. n. 1199, zastoupeného Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Praha 9, Náchodská 670/67, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. KUOK 88338/2014, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 13. 10. 2014 domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla změněna skutková věta ve výroku rozhodnutí doplněním slov: „*u domu č. 108*“ a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne

4. 7. 2014, č. j. MMPr/080956/2014/DS/OF, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 4. 2014 v 16:29 hod. v obci Horní Moštěnice, na ul. 9. května, před domem č. 108, ve směru na Přerov, při řízení motorového vozidla tov. zn. Chevrolet Camaro, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu bylo naměřeno laserovým silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI 78 km/h, tj. po odpočtu možné toleranční odchylky měření 75 km/h, přičemž bylo zjištěno, že se téhož přestupku dopustil opakovaně v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, udělen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a dále uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

B. Žalobní body

Žalobce v žalobě popsal, že byl k projednání přestupku předvolán k ústnímu jednání na den 26. 6. 2014. Pověřený zaměstnanec advokátní kanceláře zástupce žalobce po zjištění, že nařízené jednání koliduje s dříve nařízeným jednáním u MěÚ Roudnice nad Labem, se správnímu orgánu I. stupně omluvil e-maily ze dne 13. 6. 2014 a 25. 6. 2014, a následně i písemně, přičemž požádal o přesunutí termínu jednání. Omluva byla zaslána s dostatečným časovým předstihem, přičemž správní orgán ani netvrdí, že by zde bylo nebezpečí zmaření řízení v případě posunutí termínu jednání na jiný čas. Neexistoval tedy žádný rozumný důvod k projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného. Dále namítal, že:

- 1) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť
 - a) žalovaný tvrdí, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, aniž by byl tento návod součástí spisu;
 - b) žalovaný přisvědčil tvrzení správního orgánu I. stupně, že před měřením ani během něj nedošlo k závažné chybě měřicího přístroje, ačkoli pro toto tvrzení nelze nalézt oporu ve spise, přičemž policisté obsluhující měřící zařízení vyslechnuti nebyli;
 - c) spis neobsahuje žádné podklady k přezkoumání tvrzení, že k zastavení vozidla došlo předepsaným způsobem;
 - d) žalovaný tvrdí, že byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného, aniž by tyto podmínky jakkoli konkretizoval. Správní orgán I. stupně přitom uvedl jiné důvody pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného v protokolu o jednání (jeho přítomnost nebyla nezbytná a plná moc k zastupování nebyla doložena) a jiné v rozhodnutí (nedůvodná omluva);
- 2) žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, konkrétně že:
 - a) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje ustanovení zákona, na základě kterého bylo rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce;
 - b) žalobce nebyl v předvolání ze dne 5. 6. 2014 poučen o tom, že bude mít po skončení jednání možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a ani mu tato možnost nebyla poskytnuta;

- c) ze spisu není zřejmé, proč nebyli vyslechnuti policisté provádějící měření, z čeho správní orgán usoudil, že měření bylo bezchybné a v souladu s návodem k obsluze, když ze spisu není zřejmé, že byli policisté k obsluze měřicího zařízení proškoleni;
- 3) v odvolání žalobce namítal, že před učiněním závěru o tom, že byly splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), byl správní orgán povinen nejprve vyložit obsah neurčitých právních pojmů, použitých v této právní normě. Žalovaný se však s touto námitkou vypořádal pouze formálně, neboť uvedl jen to, že se správní orgán otázkou doručení předvolání zabýval dostatečně a že řádně odůvodnil, proč projednal věc v nepřítomnosti žalobce. Dále uvedl, že omluva z jednání nebyla akceptována pro svou povrchnost a nekonkrétnost, což však z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplyvá;
- 4) žalobce byl zkrácen postupem správních orgánů obou stupňů na právu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Žalobce o této možnosti nebyl poučen, ačkoli měl být, neboť rozhodnutí bylo vydáno až dne 4. 7. 2014;
- 5) správními orgány nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť zjištění, že se žalobce v posledních 12 měsících dopustil obdobného přestupku, učinily pouze z výpisu z příslušného registru, do něž se však záznamy vkládají na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které není rozhodnutím. Správní orgány si tedy měly opatřit příslušné rozhodnutí, jímž byla pokuta uložena, a přezkoumat, zda na pokutovém bloku je přestupek vůbec jako konkrétní individualizované jednání vymezen.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Namítl, že žalobce ustanovení správního řádu účelově a nesprávně interpretuje. Měření bylo policisty provedeno v souladu s návodem k obsluze, neboť pokud by tomu tak nebylo, přístroj by ohlásil chybu a měření by neproběhlo, což se děje zcela automaticky a nelze to lidským faktorem ovlivnit. O možnost seznámit se s obsahem spisu se žalobce připravil vlastní pasivitou, což nelze klást k tíži správnímu orgánu, jak dovodil i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71. Požadavek prokázání proškolení policistů k obsluze rychloměru označil žalovaný za stejně absurdní, jako např. požadavek, aby advokát dokládal řádné ukončení právnického vzdělání a absolvování advokátních zkoušek.

D. Replika žalobce

V replice ze dne 16. 12. 2014 žalobce uvedl, že měřicí zařízení, jímž bylo měření provedeno, podléhá schválení a povinnému ověřování, které provádí příslušná certifikační autorita dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Jelikož není součástí spisu návod k obsluze měřicího zařízení, nelze objektivně přezkoumat tvrzení žalobce o bezchybnosti měření. Z návodu k obsluze měřicího zařízení

vydaného ATS – Telecom Praha a.s., je na str. 71 a násl. v oddílu „Chybová hlášení“ popsáno, že měření je možné zatížit chybou právě z důvodu nesprávné obsluhy měřicího zařízení. Výrobce poukazuje zejména na možnost tzv. *Cosinus efektu* (možné chybě měření při umístění rychloměru ve větší vzdálenosti od osy měření). Rovněž nelze pominout požadavky výrobce na umístění měřicího zařízení, které precizuje v kapitole „Volba stanoviště“. Dále namítl, že nelze vycházet z presumpce, kterou hájí žalovaný, že každý policista je proškolen k ovládání jakéhokoliv zařízení či systému, kterým policie disponuje. Vzhledem k povaze zařízení pracujícího na fyzikálních principech je třeba trvat na prokázání, že policista disponoval příslušnou kvalifikací, což je dle žalobce veřejným zájmem. Extrémní přírůstek s kvalifikací advokáta žalobce odmítl s tím, že o tom, kdo je advokát a jakou má kvalifikaci, se lze přesvědčit prostým nahlédnutím do evidence ČAK.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud ve věci bez nařízení jednání.

E. 1. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

Krajský soud nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí je dán prostor k posouzení důvodnosti uplatněných námitek věcného charakteru. Vada rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti může být dvojího druhu, a to nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Nesrozumitelnost rozhodnutí nebyla žalobcem namítána. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívá zejména v nedostatku důvodů skutkových, např. pokud je rozhodnutí opřeno o skutečnosti v řízení nezjišťované, nebo pokud není zřejmé, zda vůbec byly v řízení provedeny nějaké důkazy. Dále se o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů může jednat v případě, kdy se správní orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). V rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, Nejvyšší správní soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS zdůraznil, že: *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (...) zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.“*

Žalobce shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným z několika dílčích důvodů, popsaných v žalobních bodech 1) a 2).

Krajský soud uvedené námitky nepřezkoumatelnosti shledává nedůvodnými, neboť žalovaný se dle názoru soudu vypořádal se všemi stěžejními námitkami žalobce srozumitelným a dostatečným způsobem, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného dále věcně polemizuje. Obsáhlá judikatura správních soudů přitom dovodila, že povinnost správního orgánu vypořádat se s námitkami účastníka nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku, resp. větu, kterou účastník řízení ve svých podáních uvede. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí správního tudíž nezpůsobuje vždy jeho nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost. Podstatné proto je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek, resp. aby se vypořádal s obsahem a smyslem uvedených námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

K námitkám stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence podkladů pro tvrzení správního orgánu, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze použitého měřicího zařízení, krajský soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně neměl při svém rozhodování s výjimkou obecného tvrzení, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, žádné konkrétní skutkové tvrzení, o něž by žalobce tento svůj hodnotící závěr opíral. Absence skutkových tvrzení pak vylučuje způsobilost námitky žalobce vyvolat pochybnosti o průkaznosti provedeného měření a lze je hodnotit jako pouhé spekulace. Správní orgán I. stupně tedy souladnost měření s návodem k obsluze dovodil jednak z tvrzení samotných policistů v úředních záznamech, a zejména pak ze skutečností, vyplývajících ze samotného záznamu z předmětného měřicího zařízení, tj. z umístění záměrného kříže měřicího zařízení, absence dalších zaměnitelných vozidel a vůbec ze skutečnosti, že měřicí zařízení záznam o měření vydalo (viz str. 3 rozhodnutí správního orgánu i. stupně). Tvrzení o souladnosti měření s návodem k obsluze tedy není nepřezkoumatelné.

K námitkám týkajícím se předvolání k jednání se krajský soud vysloví níže. Námitka, že žalovaný nereagoval na výtku absence konkrétního ustanovení, na jehož základě bylo jednáno v nepřítomnosti žalobce, je nedůvodná. Jedná se o námitku čistě procesní a nadto vycházející z mylného předpokladu, že citace takového ustanovení je nutnou obsahovou součástí výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobní body 1) a 2) jsou nedůvodné.

E. 2. Námitka nesplnění podmínek pro jednání bez přítomnosti žalobce

Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobce byl správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání na den 26. 6. 2014. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 16. 6. 2014. V předvolání byl žalobce poučen o možnosti správního orgánu projednat věc i bez jeho přítomnosti za situace, kdy se odmítne k jednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu. Dne 24. 6. 2014 byla

doručena správnímu orgánu I. stupně elektronicky žádost P. J. B. o omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání s žádostí o odročení jednání na jiný termín. P. J. B. (dle pracovního zařazení uvedeného pod jeho jménem specialista administrativně-právní podpory) uvedl, že žalobce pověřil advokátní kancelář Mgr. Kamila Fotra k zastupování v předmětném přestupkovém řízení, avšak termín nařízeného jednání je v kolizi s dříve nařízeným jednáním před MěÚ Roudnice nad Labem ve věci jiného mandanta, jehož právním zastoupením byl P. J. B. pověřen. Dále uvedl, že s ohledem na geografickou vzdálenost obou míst není reálné se zúčastnit obou jednání. V závěru uvedl, že zasílá správnímu orgánu poštou písemnou omluvu společně s plnou mocí k zastupování spolu s důkazy o tom, že se žalobce přestupku nedopustil. Správní orgán I. stupně obratem dne 25. 6. 2014 sdělil P. J. B., že dosud neobdržel žádnou z písemností, na níž tento ve svém e-mailovém podání odkazoval, a dále že s ohledem na možnost zajištění substituce nevyhovuje žádosti o odročení jednání. Dne 26. 6. 2014 správní orgán I. stupně věc projednal bez přítomnosti žalobce, přičemž konstatoval, že důvod pro odročení jednání neshledal, neboť mu dosud nebyla doručena plná moc k zastupování od osoby, která se za žalobce z jednání omlouvala. Dne 27. 6. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena poštou a současně také elektronicky opětovná omluva z ústního jednání konaného dne 26. 6. 2014 s žádostí o odročení jednání z důvodu kolize s jednáním u MěÚ Roudnice nad Labem, sp. zn. 152/14175/2014/OD/PS, a to Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem, který doložil plnou moc k zastupování žalobce ze dne 17. 6. 2014 spolu s pověřením k vyřizování věci P. J. B. ze dne 18. 6. 2014. V omluvě dále zmocněnec žalobce uvedl, že situace v jeho advokátní kanceláři neumožňuje pověřit věcí jinou osobu a nebylo možné pověřit ani jiného advokáta. Dále uvedl, že se z jednání omluvil bezprostředně poté, co se o jeho jednání dozvěděl, tudíž postup správního orgánu považuje za rozporný se zásadou spolupráce vyjádřenou v § 4 s. ř., když jeho omluva nebyla obstrukční povahy. Dále uvedl, že žalobce se žalobce žádného protiprávního jednání nedopustil, měření rychlosti proběhlo obsluhou měřícího zařízení v rozporu s návodem k obsluze tohoto zařízení, a dále uvedl, že na tachometru žalobcem řízeného vozidla byla závada, což zjistil následně při garanční kontrole, přičemž uvedené doloží.

V rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, že sice dne 24. 6. 2014 obdržel omluvu z nařízeného ústního jednání, avšak do den jeho konání neobdržel plnou moc osoby, která za žalobce omluvu učinila, doklad prokazující tvrzené kolidující jednání ani jinou písemnost. Dále uvedl, že plná moc k zastupování mu byla doručena teprve dne 27. 6. 2014 a z ní zjistil, že žalobce se na advokátní kancelář obrátil den poté, co obdržel předvolání k jednání, a následujícího dne, tj. 18. 6. 2014, byl v rámci advokátní kanceláře Mgr. Fotra pověřen vyřizováním věci P. J. B.. Do jednání tedy zbývalo ještě 7 dnů, přesto zmocněnec žalobce odeslal plnou moc k zastupování teprve v den jednání, tj. 26. 6. 2014. Dále uvedl, že existence kolidujícího jednání rovněž nebyla zmocněncem žalobce prokázána, kromě uvedení místa a sp. zn. Správní orgán I. stupně učinil závěr, že zmocněnec žalobce, jakožto profesionál poskytující právní servis, musel o kolidujícím jednání vědět a podle toho se zařídit. Proto uzavřel, že omluvu ani dodatečně nevyhodnocuje jako řádnou, stejně tak důležitost důvodu nebyla doložena.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž jeho zmocněnec namítal, že s ohledem na povinnost mlčenlivosti nebyl oprávněn sdělovat údaje o klientovi zastupovaném v jiné věci, tudíž měly správnímu orgánu I. stupně postačovat údaje sdělené, a to název správního orgánu a sp. zn., pomocí nichž mohl správní orgán sám tvrzení zmocněnce žalobce prověřit. Dále namítl, že jednání bylo nařízeno v době dovolených, tudíž nebylo možné obstarat substituci. Správní orgán I. stupně tedy přistoupil k omluvě žalobce formalisticky, namísto jejímu vyhovění a odročení jednání na jiný termín, což je standardním postupem.

Žalovaný uvedl, že správní orgán správně vyhodnotil omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání jako nenáležitou, když zmocněnec žalobce před konáním jednání důvody omluvy nesdělil v dostatečném rozsahu. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně mohl sice tvrzenou kolizi jednání ověřit, avšak z omluvy bylo jednoznačně patrné, že jednáním před jiným správním orgánem byla pověřena osoba určená zmocněncem na základě substituční plné moci, nikoli samotný advokát. Omluva tedy zněla výhradně k osobě P. J. B. a nikterak nepojednávala o rozhodných skutečnostech, pro něž by nebylo možné pověřit substitučně jinou osobu či advokáta. V uvedeném tedy žalovaný spatřuje povrchnost a nekonkrétnost uvedené omluvy jako důvod pro její neakceptování. Dále žalovaný uvedl, že zmocněnec měl žalobce upozornit již při sjednávání plné moci, že má být udělena výhradně advokátu bez možnosti substituce. Rovněž měl zmocněnec zohlednit skutečnost, že od termínu převzetí zastoupení do dne konání jednání zbývalo 8 dnů. Interním chodem kanceláře advokáta není správní orgán vázán.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Aby šlo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není možná účast na ústním jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání.

Žalobce v žalobě namítá jednak, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když přes existenci včasné a důvodné omluvy a žádosti o odročení, jednal v nepřítomnosti žalobce, a dále vytýkal správním orgánům, že před aplikací § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v rozhodnutích nejprve nevyložily obsah neurčitých právních pojmů, použitých v této normě. Dále namítal, že žalovaný argumentoval povrchností a nekonkrétností omluvy z jednání, tj. rozdílně od správního orgánu I. stupně.

Krajský soud předně uvádí, že správní orgány obou stupňů se posouzením podmínek pro konání jednání v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích zabývaly velmi poctivě a své závěry odůvodnily zcela přezkoumatelně a přesvědčivě. Rozhodnutí ve správním řízení není akademickým cvičením, tudíž

požadavky, které vznáší žalobce na předmětná rozhodnutí, jsou zcela nemístné a přemrštěné. Žalovaný vyjádřil svůj jednoznačný souhlas s důvody, pro které nevyhověl žádosti o odročení jednání správní orgán I. stupně, tudíž mezi oběma rozhodnutími žádný rozpor není.

Se správními orgány obou stupňů lze plně souhlasit v tom, že v posuzované věci žalobce, resp. osoba, která správnímu orgánu tvrdila, avšak v dané době ani nedoložila, že je oprávněna za žalobce jednat, před konáním jednání nesdělil důvod své omluvy z jednání v rozsahu, který by umožňoval správnímu orgánu si alespoň vlastními silami (dotazem na jiný správní orgán) ověřit, že zástupce žalobce není schopen se jednání účastnit z důvodu kolize s dříve nařízeným jednáním. Již z tohoto pohledu nebyla omluva žalobce řádná a správní orgán I. stupně tudíž nepochybil, když projednal věc v nepřítomnosti žalobce.

Dále žalovaný zcela přílehavě poukázal na skutečnost, že z obsahu omluvy vyplynula existence kolizního jednání toliko ve vztahu k osobě P. J. B., nikoli ve vztahu k samotnému advokátu, jemuž byla plná moc žalobcem udělena. Nemožnost účastnit se jednání advokátem samotným tedy nebyla správnímu orgánu sdělena ani doložena.

Konečně správní orgány obou stupňů vyvrátily i tvrzení zmocněnce žalobce, že zaslal omluvu bezprostředně poté, co se o existenci překážky, bránící mu jednání se zúčastnit dozvěděl, neboť zmocnění k zastupování převzal dle obsahu plné moci již dne 17. 6. 2014 a lze jen stěží předpokládat, že žalobce advokátu nesdělil, že předcházejícího dne mu bylo doručeno předvolání k jednání ve věci, v níž hodlá být zastoupen. Mgr. Fotr tedy zjevně převzal zastoupení žalobce v době, kdy věděl, že nebude moci zúčastnit jednání, které je ve věci nařízeno. K obdobné situaci se již v minulosti vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11 takto: *„...jestliže advokát stěžovatelky odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení, bylo nepochybně v jeho zájmu i v možnostech, aby stěžovatelce vysvětlil, že v případě kolize dvou nařízených jednání je jednou z možností řešení nastalé situace substituce, v případě odmítnutí takové možnosti pak volba jiného advokáta, který by stěžovatelku v předmětné věci zastupoval. Zda advokát stěžovatelku o těchto alternativách řádně poučil či nikoli, stěžovatelka v ústavní stížnosti neuvádí. Není v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět... Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal. Ani sama stěžovatelka nevyvinula jakoukoli aktivitu k řešení nastalé situace např. účasti na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohla hájit svá procesní práva a zájmy v projednávané věci“.*

Pro úplnost krajský soud k řešené otázce uvádí, že nesdílí názor žalobce, že je standardním postupem odročení nařízeného jednání na žádost advokáta, tvrdí-li tento, že nařízené jednání mu koliduje s jiným. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97 platí, že *„časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo*

odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného- nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii).“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 - 46 požadoval, aby advokát v omluvě, ve které poukázal na kolizi termínů jednání, „vysvětlil a prokázal, z jakých konkrétních důvodů nebylo možné zastupování klienta vyřešit prostřednictvím substituce, případně jiným způsobem“. Konečně obdobně se na problematiku kolize jednání advokátů jakožto důvodu omluvy z jednání dívá také třetí vrcholná soudní instance, tj. Nejvyšší soud ČR – viz např. usnesení ze dne 22. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 3063/2000 (pozn. všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na internetových stránkách příslušných soudů, tj. www.usoud.cz, www.nssoud.cz a www.nsoud.cz).

Z uvedených judikатурních závěrů vyplývá, že kolize jednání advokáta není automaticky považována za důležitý důvod omluvy, stejně jako, že advokát je povinen ozřejmit a prokázat příslušnému správnímu orgánu, proč nemohl využít substituce, jakožto běžného způsobu řešení kolize jednání. Následně je na správním orgánu, aby s ohledem na okolnosti konkrétního případu vyhodnotil, zda je předmětná omluva náležitá a vylučuje tak projednání věci v nepřítomnosti obviněného dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

E. 3. Námitka zamezení realizace práva seznámit se s podklady rozhodnutí

Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích již opakovaně zabýval právem obviněného z přestupku seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. Nejvyšší správní soud zejména zdůrazňuje, že obviněný z přestupku musí být srozuměn s tím, že u jednání, k němuž je předvoláván, bude věc nejen projednána, ale i rozhodnuta, tudíž v případě, že se nedostaví k ústnímu jednání, připravuje se sám o možnost se s podklady rozhodnutí seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). V posuzované věci byl ostatně žalobce v předvolání k jednání na den 26. 6. 2014 výslovně o svém právu dle § 36 odst. 3 s. ř. poučen, přičemž je zjevné, že poučení o tomto právu v rámci předvolání k jednání znamená, že u uvedeného jednání bude moci žalobce své právo rovněž v nejširším možném rozsahu realizovat.

Vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou sice představuje vadu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46), je však nutno dodat, že tato vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Tak je tomu i v nyní projednávaném případě, kdy sice správní orgán I. stupně rozhodl s odstupem jednoho týdne od ústního jednání, avšak ze spisu vyplývá, že zjišťování skutkového stavu bylo uzavřeno při ústním jednání dne 26. 6. 2014 a po jeho skončení již správní orgán I. stupně neopatřil jakékoli další podklady a nečinil žádné úkony, k nimž by se žalobce mohl vyjadřovat. Je zřejmé, že doba 8 dnů od konání ústního jednání do dne vydání rozhodnutí byla dobou potřebnou pro písemné vyhotovení a vypravení rozhodnutí. Nařízení samostatného termínu pro seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. je nutné pouze tehdy, pokud

po provedeném ústním jednání byly nějaké další podklady rozhodnutí shromažďovány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26). Krajský soud se judikaturními závěry zcela ztotožňuje a nemá důvod se od nich v posuzované věci nijak odchýlovat.

Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci se žalobce i přes výslovné poučení správního orgánu I. stupně zbavil možnosti se s podklady rozhodnutí seznámit při ústním jednání, vyjádřit se ke všem skutečnostem a navrhopat důkazy, přičemž ani po jednání správního orgánu se již neinformoval, zda jeho žádosti o odročení bylo vyhověno, zda jednání proběhlo a zda byly součástí spisu učiněny nové podklady, s nimiž by se měl seznámit. Po provedeném jednání již žádné další podklady rozhodnutí opatřovány nebyly. Žalobce tudíž nebyl na svém procesním právu dle § 36 odst. 3 s. ř. ze strany správního orgánu I. stupně nijak krácen.

E. 4. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu

K obsahu žalobního bodu 5) krajský soud uvádí, že do evidenční karty řidiče se mj. zapisují všechny přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Samotný zápis zpravidla není spojen s žádnou sankcí (ta již byla udělena v rámci trestání), zápis však může mít pro pachatele několikeré právní následky. Jedním z nich je skutečnost, že se při posuzování nového přestupku se zjišťuje, zda nebyl pachatelem přestupku spáchán v předcházejících 12 měsících obdobný přestupek. Pokud ano, má to zjištění význam pro stanovení společenské škodlivosti jednání, a tedy i pro vyměření sankce za přestupek k poslednímu spáchaný. Nejedná se tedy o skutečnost, která by měla vliv na samotnou existenci odpovědnosti za přestupek, nýbrž toliko okolností zohledňovanou při určení druhu a výměry sankce.

Žalobcem zastávaný názor, že správní orgán není oprávněn vycházet ze stavu zápisů v evidenční kartě řidiče krajský soud nesdílí. Registr řidičů je informačním systémem veřejné správy podle zákona č. 56/2000 Sb. Jedná se tedy o zákonnou evidenci, již svědčí presumpce správnosti, přičemž je na řidiči, aby namítal, že v evidenci spáchaných přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se nacházejí nesprávné údaje.

Řidič má možnost kdykoliv požádat o výpis z evidenční karty řidiče, tato služba je dostupná mj. i v rámci služby CzechPoint, provozované Českou poštou, s.p. Nabude-li řidič přesvědčení, že zápis evidenční karty řidiče neodpovídá skutečnosti (jsou zde uvedeny přestupky, které nespáchal), může podat námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a domoci se tak odstranění chybných zápisů. Takovýto úkon žalobce neučinil ani po obdržení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z něhož je zřejmé, že k předchozímu přestupku bylo přihlíženo. Žalobce ostatně nezpochybňuje, že by byl záznam o přestupku, z něhož správní orgán I. stupně při ukládání sankce vycházel, učiněn v rozporu se zákonem. Žalobní bod 5) je tudíž také nedůvodný.

E. 4. Námitka nesprávnosti měření

V replice ze dne 16. 12. 2014 žalobce opětovně poukazoval na možné pochybení, k nimž při procesu měření rychlosti, mohlo dojít.

Tyto námitky shledává krajský soud spekulativními, tj. nezpůsobilými vyvolat reálné pochybnosti o bezvadnosti výsledku měření v posuzované věci. Žalobce totiž neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že k některé z variant, kdy k vadnému výstupu z měřicího zařízení může dojít, v posuzované věci skutečně došlo. V podrobnostech odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, který se problematikou měření stejným měřicím zařízením podrobně věnuje.

Ve vztahu k proškolení policistů uvádí krajský soud, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že se jednalo o policisty zařazené služebně v dopravním odboru. U těchto policistů lze vždy způsobilost ovládat měřicí zařízení presumovat.

F. Závěr

Jelikož krajský soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 16. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně